

Hồi 41

Phó Hội Trên Bãi Sinh Tử

V ụt Vụt... Rào rào rào...

Hàng trăm bóng người tư những ngọn cây quanh đó phóng vụt xuống Bãi Sinh Tử, trong các lùm bụi, nhiều toán người khác xông ra. Tất cả bọn họ dàn hàng, bao quanh Lục Siêu Quang và Bội Ngọc.

Cô gái kêu lên:

- Ôi, người đầu đông quá thế?

Lục Siêu Quang lẹ miệng:

- Mọii cứ bình tĩnh, Ngũ Đại Phái và bọn ma đầu Nhất Hội, Nhị Giáo đều chờ huynh ở nơi này. Ta không thể tránh một cuộc huyết đấu.

- Huyết đấu à?

- Phải, huynh chẳng phải là người hiểu sát, nhưng muốn tồn tại để tìm lẽ công bằng và rửa mối gia thù thì ta phải xuất thủ thôi.

Dứt lời, Lục Siêu Quang đảo mắt nhìn quanh. Chàng thấy bọn người lỗ nhố kia mang sắc phục nhiều môn phái...

Luồng nhãn quang lạnh lùng của chàng quét ngang đám đông, rồi chàng bật rú lên một chuỗi cười:

- Ha ha ha... Ngũ Phái liên thủ để chống lại ta? Bọn các ngươi sẽ chết hết.

Trong đám đông, có một vị sư mặc áo vàng, đội mũ vàng, ung dung bước ra, chấp tay hướng về Lục Siêu Quang:

- A di đà phật, thí chủ vừa nói gì vậy?

Chàng trai tiến tới, nghiêng đầu:

- Kính chào đại sư, xin cho biết pháp danh?

Vị hòa thượng đáp:

- Mô phật, bần tăng thuộc phái Thiếu Lâm, pháp danh Liễu Phàm.

Lục Siêu Quang mỉm cười:

- Ôi, thì ra ngài là Liễu Phàm đại sư, chẳng hiểu bậc tu hành có điều gì chỉ giáo?

Liễu Phàm đại sư lại hỏi:

- Thí chủ có phải Hắc Diêm Vương, đệ tử của Hồng Huyết Linh Quân ở dưới vực Ma Phong kia chăng?

Ngạo ngễ gật đầu, Siêu Quang trầm giọng:

- Chính thế, nhà chùa có điều chi cần bàn bạc.

Hòa thượng tay lần tràng hạt, miệng nói oang oang:

- Từ buổi ở dưới vực trời lên, thí chủ đã giết người Bát Kỳ Bang và Bạch Ma Giáo. Nay lại giết lén lút nhiều cao thủ trong Ngũ Đại Phái, hành thủ tàn độc vô cùng. Bần tăng muốn hỏi vì sao thí chủ còn trẻ tuổi mà đã lạm sát khủng khiếp thế?

Lục Siêu Quang cười nhạt:

- Các vị lầm rồi. Ta giết bọn thuộc hạ của Độc Xuyên Lão Quỷ và bọn Bạch Ma Giáo chỉ vì chúng không chịu khai ra chỗ ở của Tử Độc Lão Quái và Bá Giả Vạn Độc công tử là kẻ thù của ta. Còn kẻ giết người trong các đại môn phái là kẻ mạo danh ta đó.

Liễu Phàm đại sư gần giọng:

- Thí chủ bảo kẻ đó không phải là mình, còn dấu vết Huyết Chỉ Điểm Tinh trên trán các người bị hại thì sao?

Chàng trai quắc mắt:

- Đó là ngón võ công giả.

Vị đại sư vẫn trầm giọng:

- Phân biệt giả chân thế nào, xin thí chủ cho biết?

Lục Siêu Quang mỉm cười, vỗ vào chiếc túi trên vai:

- Ta đã nắm được bằng cớ giả chân, nhưng không cần thiết trưng ra. Vì bằng cớ hiển nhiên là con người thật của Hắc Diêm Vương này không bao giờ hành thủ lén lút. Nếu ta hèn nhát thì đã chẳng dám tới đây đối chất với quần hùng. Ta từ sư môn dưới Tử Vực Ma Phong lên để thanh toán mối gia thù, chẳng dính dáng gì tới các đại phái. Lẽ nào ta lén lút hại

những kẻ vô can. Nếu các người không tin, cứ thử sức cùng ta trên Bãi Sinh Tử này sẽ biết rõ con người thật và võ công thật của ta.

Lời nói chắc nịch của Lục Siêu Quang khiến Liễu Phàm đại sư rung động. Ông chưa biết phải nói sao, thì Trương Tam Túc là chủ môn phái Võ Đang đã ghé tai nhà sư, nói nhỏ:

- Không tin được miệng thằng tiểu tử này. Hơn nữa, các đại phái chúng ta còn phải điều tra tung tích Hồng Huyết Linh Quân và pho Hồng Huyết Kỳ Thư... Vậy đại sư cứ dụ nó về Thiếu Lâm Tự cho quần hùng phát lạc.

Gật gù mấy cái ra vẻ hiểu ý, Liễu Phàm đại sư lại chấp tay, hướng sang chàng trai:

- Mô phật, việc đâu còn có đó, chẳng nên tranh luận ở đây. Bần tăng lãnh lệnh của ngũ chủ môn đại phái chờ tại nơi này, thỉnh thí chủ về Thiếu Lâm Tự để các môn phái hội ngộ một phen.

Nghe những lời ấy, Bội Ngọc liền khều nhẹ Siêu Quang, nói thầm:

- Đừng đi đâu hết. Lão hòa thượng Liễu Phàm này là sư thúc của Minh Tĩnh ngộ Chân, phương trượng Thiếu Lâm Tự. Võ công của lão cao cường, thâm hậu, huynh phải coi chừng.

Lục Siêu Quang giả bộ như không nghe thấy những lời nói của Bội Ngọc. Chàng chiếu tia mắt, ngời ánh tinh quang, lạnh lùng như băng, quét qua các cao thủ, rồi trừng trừng nhìn ông sư áo vàng, chẳng đáp lại lời nào.

Liễu Phàm đại sư trầm giọng:

- Người xuất gia chẳng nói dối. Bần tăng báo cho thí chủ rõ. Vì thí chủ hành thủ nào động võ lâm, hại đến thiên đạo, nên bần tăng hy vọng hai vị sẽ theo bần tăng về bản tự, để thấy phật pháp vô biên, chuyển tâm hướng thiện...

Lục Siêu Quang nhếch mép, lời đáp lạnh lùng như mộ địa:

- Tại hạ rất tiếc không rảnh rang để tới nhà chùa.

Liễu Phàm đại sư vẫn chấp tay:

- Mô phật, xin thí chủ suy nghĩ về hành động của mình.

Chàng trai gần giọng đánh thếp:

- Ta nhất định cự tuyệt thì sao?

Gương mặt Liễu Phàm biến sắc:

- Thí chủ nên biết, bần tăng không thể về phục lệnh với hai bàn tay không.

Lục Siêu Quang nổi giận:

- Ta đã bảo kẻ nào muốn thử sức và tìm hiểu sự thật thì cứ giao đấu với ta ở nơi này. Ta chẳng đi đâu hết.

"Véo..."

Phía sau Liễu Phàm đại sư bỗng có bóng một đạo sĩ phóng vụt ra, miệng hét lớn:

- Hắc Diêm Vương cuồng ngạo, hãy đón đỡ chiêu lực của ta đây.

Đạo sĩ gầy ốm như que củi bung ra hai luồng kinh khí.

Liễu Phàm đại sư vội thét:

- Thanh Hư đạo hữu, xin chú ý tay.

Nhưng đâu còn kịp nữa, kinh lực của đạo sĩ Thanh Hư đã cuộn cuộn trùn úp lên chàng trai và cô gái.

"Bình Bình..."

Tiếng nổ bật tung khu bãi hoang và ghềnh đá, những đồng xương người trên bãi bay tán loạn, hôi tanh. Kinh khí từ chiêu Hồng Ảnh Chương của Lục Siêu Quang đẩy ngược về đối thủ, chấn động một vùng...

Đấu tràng rung động.

Mọi người trở mắt nhìn thì đã thấy Thanh Hư đạo nhân bị bắn lùi cả trượng. Thân hình vật vờ như người giấy, chân lão đảo, tay quờ quạng, mắt lạc thần, mồ hôi ra một búng máu tươi.

Nhiều cái miệng cùng kêu lên:

- Quả là khủng khiếp.

Liễu Phàm đại sư chấp tay, mắt ngó Lục Siêu Quang.

- Mô Phật, thí chủ không thể dừng tay giết chóc được sao?

Lục Siêu Quang đáp:

- Ngũ Đại Phái không xét kỹ con người và hành động của ta. Vì mối gia thù, ta phải truy nguyên bọn ác độc, mà đầu các môn các phái can dự vào việc riêng của ta, còn toan bức bách thân ta. Hậu quả thế nào, ta không gánh chịu đâu nhé.

Tiếng nói sang sảng của Lục Siêu Quang vang động cả Bãi Sinh Tử, nhiều cao thủ đại phái ngó nhau.

Vút... Vút... một bóng người cầm trường kiếm thành linh lao ra giữa đấu trường, cùng tiếng thét lớn.

- Tiểu tử tanh máu, chó vội kiêu căng...

Quay sang Liễu Phàm đại sư, gã hoành kiếm nói lớn:

- Bạch đại sư, cửa phật luôn rộng mở, nhưng chẳng bao giờ tể độ cho kẻ vô duyên. Xin đại sư đừng nên phí phạm thời gian vô ích với tên cuồng ngông này. Hãy để bọn tôi trừ khử thằng quỷ nhỏ.

Tiếp theo người này, hai kiếm thủ khác cũng hùng hổ bước ra, dàn hàng ngang đợi lệnh.

Bội Ngọc phóng vèo ra, thét lạnh:

- Võ Đang Tam Kiếm, các người tài sức bao nhiêu mà dám ngang nhiên đòi giết kẻ khác?

Thấy một cô gái xấu xí dám ngang nhiên lớn tiếng mắng mỏ, Võ Đang Tam Kiếm giận tím mặt, một người trong bọn thét to:

- Xú nữ, chó khua môi múa mỏ, hãy lo giữ lấy cái mạng hôi tanh của mi đó.

"Rẹt Rẹt... Bùng..."

Bội Ngọc xuất liền song chiêu, kinh lực bùng bùng chớp nhoáng, xô đến đối phương như bão táp.

Kiểm thủ đứng đầu liền dụng ngược mũi nhọn, nội lực đẩy kinh khí tuôn ra ứng chiến, khí thế thật hung hãn.

"Ầm Ầm..."

Hai luồng chưởng phong và kiếm khí va chạm dữ dội, vách đá sạt lở, cây cối bật gốc tung bay. Đấu tràng rung chuyển làm cao thủ các môn phái đều trụ bộ trở mắt nhìn.

"Phích..."

Gã kiếm thủ Võ Đang bị áp khí cuộn cuộn từ song chưởng của cô gái hất tung, rồi rơi xuống sân tràng, thanh trường kiếm văng đi xa lắc.

Hai kiếm thủ Võ Đang còn lại, thấy môn hữu của mình trọng thương, liền cùng thét một tiếng, xông lên xuất chiêu đánh tới. Kinh phong tứ phía giăng mắc, kinh lực chuyển động ào ào, kết tụ như một màn lưới áp khí chụp xuống Bội Ngọc.

"Bình Bình Bình..."

Những tiếng nổ liên tục, kinh khí quật vào mình Bội Ngọc, đẩy cô gái bật lùi cả trượng, thân hình lão đảo. Phía bên kia, hai kiếm thủ Võ Đang cũng đội ngược, lắc lư tựa say rượu, bởi hao tổn nguyên khí quá mức.

Vèo vèo...

Ba bóng người lao vút xuống đấu tràng tấn công Bội Ngọc.

Lục Siêu Quang hét vang:

- Côn Luân Tam Thánh, có Hắc Diêm Vương đây.

Cả đấu trường sôi sục, quang cảnh thật hãi hùng.

- o O o -